

Overweging 1^e zondag Advent 3 december 2023

Pastor John Rademakers

Teksten: Jesaja 63,16b-17.19b;64,3b-7 Marcus 13,33-37

Vandaag op deze 1^e zondag van advent, waarop we al uitzien naar Kerstmis, Wij zijn vol verwachting maar de liturgie van de Advent wil onze aandacht ook betrekken op de toekomst die verder weg ligt.

Je bezighouden met je toekomst - met wat op je toekomt - zit ons mensen in ons bloed. Van kinds af aan word je op je toekomst voorbereid.

Kinderen moeten kansen krijgen je gaat naar school je leert je kwaliteiten ontwikkelen. Als jongvolwassene kijk je vooruit. Hoe vul je je leven in. Wat vind je belangrijk: carrière maken, het bekende patroon van huisje, boompje beestje? Of ga je heel bewust eigen wegen , waar je veel meer openlaat.

En ouderen houden zich bezig met wat er voor hen (nog) is weggelegd hoe zij zin kunnen blijven geven aan hun leven dat nog zo de moeite waard kan zijn .

Vandaag de dag zijn velen bezorgd als we om ons heen kijken: de vragen rond de spanningen in het Midden Oosten Gaza Israël , Oekraïne .

Als we de beelden bijvoorbeeld vóór ons zien wat dit voor de gewone mensen betekent die ook nu weer het felst worden geraakt

Ook in eigen land de vragen over hoe verder na die bijzonder verkiezingsuitslag met hoe er politiek gedacht wordt over emigratie, armoedebestrijding, t en hoe goed te blijven omgaan met de natuur.

Wanneer je in zo'n situatie leeft , kijk je misschien met bange ogen naar de toekomst . Je zoekt dan naar wat vertrouwen, wat inspiratie en bemoediging om daarmee om te gaan.

Want we willen toch blijven leven als mensen die nog iets van de toekomst verwachten. Dat we mensen willen zijn die durven leven met de droom dat

het goed komt. Mensen die niet het hoofd laten hangen met woorden als: het wordt toch allemaal niks.

In de tijd van Advent willen we bij die droom stilstaan.

Niet in de zin van dromen zijn bedrog maar dromen die je uitdagen, die vragen ervoor te gaan.

Maar wat is dan die droom waar we voor willen gaan.

Ons eigen levensgeluk, dat van onze kinderen, van onze vrienden bekenden.

Durven we dat ook uitbreiden naar de ander, die verder weg van ons leeft, maar die toch ook een plek op onze aarde mag hebben.

Wanneer we vandaag luisteren naar de Bijbellezingen worden we op een herkenbaar spoor gezet,

De profeet Jesaja beschrijft de situatie van mensen die na lange jaren ballingschap zijn teruggekeerd in Jeruzalem.

Ze dachten daar een nieuwe toekomst op te bouwen.

Maar het lukt van geen kant. De mensen die niet in ballingschap zijn geweest stellen zich vijandig op , in de trant van wat moeten jullie hier Jullie zijn drie generaties weggeweest en nu moeten wij zeker voor jullie het weer goed maken. Als je zo bejegend wordt probeer er dan maar eens uit te komen. Probeer dan maar eens aan de droom te werken van een nieuwe toekomst. Ze zien het helemaal niet meer zitten , ze vragen zich af hoe komt het toch dat ons dit overkomt.

In een gebed geven ze dan hun gevoelens weer

We kunnen het ons wel voorstellen dat je dan weer gaat bidden.

Is de bekende uitdrukking: nood leert bidden dan toch waar?

In de zin van wanneer je totaal geen uitweg meer weet dat je dan je in je machteloosheid bijna spontaan tot God richt. De woorden van een politicus worden dan herkenbaar als hij vertelt :

“Ik ben echt niet zo kerkelijk, maar toen mijn vrouw met een hersenbloeding kort na de geboorte van ons kind in het ziekenhuis lag heb ik wel in de auto tot God gebeden dat het toch goed zou komen. “Ja”, zo zei hij, “ als je letterlijk geraakt wordt in wat je zo lief is , dan is het net of je dan ook weer zoekt naar de kern van je bestaan dat je God mag noemen”. Voor deze politicus een ervaring die hem bijbleef. Gelukkig is het voor hem zijn vrouw en kind weer goed gekomen. Hij wist hij natuurlijk ook wel dat je God zo maar niet op afroep kunt bestellen.

Maar we kunnen onze situatie wel aan God voorleggen. Het vertrouwen in zijn betrokkenheid en nabijheid hoe dan ook onder woorden brengen , wetend wie we zijn in al onze kwetsbaarheid

Dat deden de mensen in Jeruzalem en ze vroegen zich af wat hebben we verkeerd gedaan, waar hebben we gehandeld in strijd met Gods bedoeling , waar zijn we niet eerlijk met elkaar omgegaan en hebben we meer ons eigen belang gezocht.

Ze zijn zich bewust dat hun wegen niet altijd de juiste waren.

En ik denk als we eerlijk zijn en kijken aar de wereld waarin wij leven , dan mogen we ons met zijn allen de vraag stellen .

Waren we inderdaad wel allemaal zo goed bezig . Was het wel zo verstandig in te gaan op wat reclamejongens van banken en elders ons wilden bieden. Was het wel zo goed mee te gaan met de slogan: je bent dom als je je geen schulden durft maken.

En zo kan ieder wel voorbeelden noemen van een denkwijze die we nu betreuren . De aanwijzingen dat het anders moest zagen we niet. Soms denkend dat de bomen echt tot in de hemel groeien.

Het gebed in de tekst van Jesaja formuleert een schuldgevoel, waarin ook wij ons in kunnen herkennen. Maar tegelijkertijd spreekt uit dit gebed

ook een fundamenteel vertrouwen dat God de mens toen en voor ons ook nu, niet in de steek zal laten

De 1^e lezing herinnert ons eraan wie wij mensen zijn. Mensen geboetseerd uit klei, bij wie God de levensadem in de neus heeft geblazen.

Met dit beeld worden we getekend : wij mensen van de aarde, mogen leven, aangeblazen door Gods adem , op zijn adem mogen we leven.

Daarop mogen we vertrouwen zegt de biddende mens, wij zijn toch uw volk Zo wordt ons een vingerwijziging gegeven dat onze toekomst ook te maken heeft dit fundamentele vertrouwen.

Een vertrouwen in een God die ieder mens de kans wil geven om zo mens te zijn als die is bedoeld, Dan komt ieder mens ook tot zijn recht.

En is dat ook niet de gerechtigheid waar we allen naar uitzien?

Een droom een visioen , dat is toch de wereld naar Gods bedoeling. ?

Dat is toch het Rijk Gods dat met Jezus in onze wereld is gekomen :

Gods nieuwe wereld , maar die nog niet voltooid is.

Dat hoeft niemand ons te vertellen als we zien hoe wij mensen met elkaar en de aarde omgaan. Gods belofte dat hij niet zal loslaten wat zijn hand begon is de ene kant van de medaille,

Er is ons Licht aangeboden in een mensenkind , als het licht der wereld, waarvan we het Geboortefeest met Kerstmis vieren

Daarom mogen wij vooruitzien naar dat Licht. Dat mag ons moed en vertrouwen schenken om te blijven geloven in een goede toekomst.

Maar dat vraagt ook om waakzaamheid , d.w.z. er op letten wat je te doen staat.

Zoals Jezus ons vertelt in het evangelie over de mensen die achterblijven als hun baas vetrokken is naar het buitenland. Hij heeft hun gevraagd goed voor alles te zorgen totdat hij weer terugkomt.

Alleen ze weten niet wanneer. En dan moet alles in orde zijn.

En dan zegt Jezus tegen zijn leerlingen en zo ook tegen ons “Wees op je hoede, wees waakzaam, draag je eigen verantwoordelijkheid. Je weet nooit wanneer het zo ver is dat Ik terugkom en alles wordt voltooid

En wat houdt dat waakzaam zijn dan in?? Niet zomaar zitten af te wachten en duimendraaien of verveeld op de bank tv kijken.

Actief waken houdt in weten dat de aarde, met alles wat erop leeft, dat we die in bruikleen hebben. Die houding hebben zo goed mogelijk door te geven aan onze kinderen en kleinkinderen,

Wij mogen de hoeders of herders zijn die ervoor zorgen dat de aarde bewoonbaar blijft en niet wordt leeggeroofd door de mensen die nu leven.

Zorg hebben voor onze aarde en bewoonbaar houden. Zodat de aarde een thuis is voor iedereen. vandaag en op de steeds komende morgen. .

Moge het zo zijn